

1 והגע עצמך: מדובר אודות זמן הגלות - כאשר על-פי תורה יש לחלוק כבוד למלכות, שהרי "דינא
2 דמלכותא דינא"²⁵. ואף-על-פי-כן כאשר מלך ראה שלבושו של יהודי אינו מתאים ל"תפארת של כהנים"
3 - לא היה יכול לסבול זאת, עד שהחליט לוותר על כבוד המלכות כדי לתקן את לבושו של היהודי שיהיה
4 "לכבוד ולתפארת", באופן ד"והיו מלכים אומניך"²⁶.

5 ומובן, שבזה נכלל כיבוס וגיהוץ הלבושים, שעל-ידי-זה שומרים על הלבושים שיהיו "לכבוד
6 ולתפארת".

7 ואם הדברים אמורים בנוגע לזמן הגלות - הרי על-אחת-כמה-וכמה שבזמן הבית היה לבושם של
8 ישראל צריך להיות "לכבוד ולתפארת".

9 ובענין זה היה חילוק בין הזמן שלפני הכניסה לארץ לזמן שלאחרי הכניסה לארץ:
10 לאחרי שנכנסו לארץ - היו צריכים בעצמם לכבס ולגהץ את הלבושים, וכפי שמצינו בהלכה בנוגע
11 לכיבוס וגיהוץ הלבושים לכבוד שבת ביום חמישי²⁷, וכיוצא בזה; מה-שאינ-כן לפני שנכנסו לארץ -
12 לא היו צריכים לכבס ולגהץ בעצמם, מכיון שהדבר נעשה על-ידי ענני הכבוד!

13 ואם-כן נשאלת השאלה: מהי ה"בשורה טובה" לישראל שמכיון ש"ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים
14 כולכם היום"²⁸, לכן, עומדים הם לצאת מן המדבר ולהכנס ל"ארץ טובה ורחבה"²⁹ - כאשר אומרים להם
15 שמיד בבואם אל הארץ יצטרכו לעסוק בצרכיהם הגשמיים?!

ד. והביאור בזה:

16 התענוג האמיתי של יהודי הוא - לקיים את רצונו של הבורא. ולכן, כאשר אומרים לו ליהודי שרצונו
17 של הבורא הוא שירד לעסוק בעניני העולם ושם יתנהג כיהודי - אזי נעשה התענוג האמיתי שלו בעבודה
18 זו.

19 דהנה, רצונו של הקב"ה הוא - נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים³⁰, ובתחתונים גופא
20 - תחתון שאין תחתון למטה ממנו³¹.

21 והדיוק בזה הוא - נתאוה הקב"ה. כלומר, לא רק רצון סתם, אלא ענין של תאוה שלמעלה מרצון
22 סתם, כפי שרואים במוחש באדם דלמטה.

23 ואף ש"דיברה תורה כלשון בני אדם"³² - הרי בלשון בני אדם גופא ישנם כמה וכמה ביטויים. רצון,
24 חפץ וכיוצא בזה, ואכן מצינו שמשתמשים גם בביטוי ד"רצון" - כמו: "נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה
25 רצוני"³³, ולכן, כאשר בוחרים להשתמש בביטוי ד"נתאוה" דוקא, מוכח, שהכוונה היא אמנם לענין של
26 תאוה שלמעלה מרצון סתם.

27 וענין זה מודגש עוד יותר על-פי ביאור אדמו"ר הזקן³⁴ בענין דנתאוה הקב"ה - "אויף א תאוה איז
28 קיין קשיא ניט" (על "תאוה" אין להקשות קושיות), שמזה מובן, שהכוונה אכן לתכונה המיוחדת שבענין
29 ה"תאוה", שהיא למעלה מרצון סתם, עד שלא שייך להקשות ולשאל מהו הטעם שנתאוה כן.

30 דוגמא לדבר בענין המצוות - חוקים, שהם למעלה מטעם ודעת:

(25) גיטין י, ב. וש"נ. וראה אנציקלופדי' תלמודית בערכו. פי"ג, ו. תניא רפ"ו.
וש"נ. (31) תניא שם.

(26) ישעי' מט, כג. (32) ברכות לא, ב. וש"נ. וראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"א ה"ט.

תניא רפכ"ב. (27) ב"ק פב, א. רמב"ם הל' שבת פ"ל ה"ג. טושו"ע ואדה"ז

או"ח סרמ"ב ס"א. (33) תו"כ ופרש"י ויקרא א, ט. ספרי ופרש"י פינחס כח, ח.

(34) המשך תרס"ו ס"ע ז ואילך. סה"מ תש"ב ע' 34. לקו"ש

ח"ו ע' 21. ובכ"מ. (28) פרש"י חוקת כ, כב.

(29) שמות ג, ח.

(30) ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר